

мате ли достатъчна храбростъ да побѣдите безъ коварства? Вашата доблестъ присъединена на силитѣ на толкози народы не ви ли е доста? Нека са біймы, нека умремъ, ако е нужно, но да не побѣдяваме тѣй недостойно. Адрастъ, нечестивыйтъ Адрастъ, е въ ржцѣтъ ни стига да не подражавамы неговата низекость и вѣроломство.“

Щомъ Телѣмахъ свърши тѣзи думы, и осѣти че едно сладостно убѣжденіе истече изъ устата му и са излѣ вѣтрѣ въ сичкытъ срца. Той съгледа дълбоко мълчанье въ сичкото събраніе; сѣкый бѣ замисленъ не въ него, нито въ краснорѣчіето му, но въ силата на истинната която са виждаше явственна въ разсѣжденіята му: очудванъето бѣше изобразено на сичкытъ лица. Найподирь, чу са глухъ единъ шумъ който са распространяваше малко помалко по сичкото събраніе: гледахъ са единъ другый и никой не смѣяше първый да заговори: сѣкый чакаше да са обадижтъ военачалницытъ; и сѣкый вѣспираше съ мѣка чувствата си. Найподирь мѣдрыйтъ Несторъ проговори тѣзи думы:

„Достойный сыне Одиссеевъ, боговетѣ вы направи хъ да говорите тѣй, и Минерва която толкози пѣти осѣти баца ви, е вдѣхнула безъ сумнѣніе въ срцето ви мѣдрья и доблестныя съвѣтъ който подадохте. Не виждамъ младината ви, но Минерва въ сичко което изрекохте. Вый говорихте за добродѣтеля безъ която найголѣмытъ сполуку сѣ истинны загубы; безъ нея си привлича челоуѣкъ скоро отмѣстяванъето на враговетѣ си, недовѣріето на съюзницытъ си, отвращеніето на сичкытъ честны челоуѣцы и праведныя гнѣвъ на боговетѣ. Нека оставимъ прочее Вѣнуза въ ржцѣтъ на Луканцытъ и да не мыслимы вече осѣвън какъ да навыймы Адраста съ мѣжеството си.“

Рече, и сичкото събраніе ржкоплесна на тѣзи мѣдры думы; но въ ржкоплесканъето сѣкый обръщаше очи очудены къмъ сына Одиссеевъ, и мислеаше че гледа да са отражава въ него мѣдростъта на Минерва която го вдѣхновяваше.

Подирь малко са поеви единъ другый въпросъ въ съвѣта на царьетѣ, въ който Телѣмахъ придобы не помалко слава. Адрастъ, сѣкогы свирѣпъ и коваренъ, проводи въ стана на съюзницытъ единъ престоренъ бѣглець на